

15. aprillil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Hispaania Kuningriik

(Kohtuasi C-154/08)

(2008/C 171/29)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: M. Afonso ja F. Jimeno Fernández)

Kostja: Hispaania Kuningriik

Hageja nõuded

- Tuvastada, et kuna Hispaania Kuningriik ei maksusta käibemaksuga teenuseid, mida autonoomsele piirkonnale osutavad omandiregistri pidajad (*registradores de la propiedad*), kes tegutsevad hüpoteegipiirkonna likvideerimisbüroo (*oficina liquidadora de distrito hipotecario*) omanikest likvideerijatena, siis on Hispaania Kuningriik rikkunud kohustusi, mis tulenevad kuuenda käibemaksudirektiivi ⁽¹⁾ artiklist 2 ja artikli 4 lõigetest 1 ja 2.
- Mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Omandiregistri pidajad on spetsialistid, kelle nimetab Hispaania riik ja kes on volitatud haldama omandiregistreid (*Registros de la Propiedad*). Nad tegutsevad enda arvel, neil on vabadus oma tööd ise korraldada, nad valivad endale ise töötajad ning nad saavad tasusid, mis moodustavad nende sissetuleku. Mitmed autonoomsed piirkonnad on neile volitanud ülesandeid, mis on seotud teatud maksude arvestamisega. Selliste teenuste osutamise eest saavad omandiregistri pidajad tasutud maksudest teatud protsendi endale.
2. Hispaania ametiasutused on traditsiooniliselt olnud seisukohal, et — käibemaksu seisukohalt — kui omandiregistri pidajad täidavad neid ülesandeid autonoomse piirkonna heaks, tuleb neid käsitleda ettevõtjate või spetsialistidena, kes osutavad käibemaksuga maksustatavaid teenuseid. Hispaania ametiasutuste argumendid lähtuvad selles osas põhiliselt Euroopa Kohtu 26. märtsi 1987. aasta otsusest kohtuasjas C-235/85: komisjon vs. Madalmaad ⁽²⁾ ja 25. juuli 1991. aasta otsusest kohtuasjas C-202/90: Ayuntamiento de Sevilla ⁽³⁾.
3. Hispaania Tribunal Supremo (kõrgeim kohus) leidis 12. juuli 2003. aasta otsuses, et omandiregistri pidajad on osas, mis puudutab konkreetseid tegevusi, mida neile volitavad autonoomsed piirkonnad ja mis seisnevad teatud maksude arvestamises ja kogumises, pelgalt ametnikud ja kuuluvad avalikku teenistusse. Alates sellest kohtuotsusest, mis tehti õigusküsimuse lahendamiseks kassatsioonimenetluses, on Hispaania ametiasutused seisukohal, et selliseid teenuseid käibemaksuga ei maksustata.

4. Komisjon soovib leida, et vastavalt kuuenda direktiivi artiklis 2 sisalduvale üldnormile tuleb teenuste pealt, mida omandiregistri pidajad autonoomsetele piirkondadele osutavad, käibemaksu maksta. See tõdemus tuleneb asjaolust, et registripidajad-likvideerijad tegutsevad spetsialistidena, kes korraldavad teenuse osutamiseks vajalikku inim- ja materiaalsed ressursi autonoomselt ja iseseisvalt, nagu nõuab nimetatud direktiivi artikli 4 lõige 1, ja et antud juhul ei esine alluvus- ja sõltuvussuhet, mis on oluline selleks, et asjaomasteid teenuseid saaks käsitleda sellistena, mida osutab ametnik asutusele, millesse ta kuulub, ning millelt ei maksta käibemaksu. Registripidaja-likvideerija ei ole ei autonoomse piirkonna haldusasutus ega selle juurde kuuluv liidetud või sisemine osa, vaid iseseisev ja erinev üksus, kellega autonoomne piirkond sõlmib tasuliste teenuste osutamiseks lepingu.

5. Samuti leiab komisjon, et antud juhul on täidetud kõik tingimused, mida kohtupraktika nõuab selleks, et tuvastada Hispaania Kuningriigi vastust rikkumise eest, mis ühenduse õiguse tõlgendamisest, mis ei ole kooskõlas ei selle mõtte, eesmärgi ega Euroopa Kohtu praktikaga. Esiteks on Tribunal Supremo kõrgeima astme kohus, välja arvatud põhiseaduslike tagatiste valdkonnas sätestatu. Teiseks on otsusel tähendus ja mõju, mis on põhimõtteliselt vastuolus Euroopa Kohtu praktikaga ja see pööras ümber madalama astme kohtute ja Hispaania ametiasutuste senise praktika, arvestades selle siduvat iseloomu. Kolmandaks tekivad käibemaksu valdkonnas kahjulikud tagajärjed, mis võivad mõjutada ühenduse enda ressursse. Seega ei või Hispaania ametiasutused tugineda Tribunal Supremo otsusele, et õigustada ühenduse õiguse rikkumist.

⁽¹⁾ Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23).

⁽²⁾ EKL 1987, lk 1471.

⁽³⁾ EKL 1991, lk I-4247.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Hoge Raad der Nederlanden 16. aprillil 2008 — E.H.A. Passenheim-van Schoot versus Staatssecretaris van Financiën

(Kohtuasi C-157/08)

(2008/C 171/30)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad)

Põhikohtuasja pooled

Hageja/Kaebuse esitaja: E.H.A. Passenheim-van Schoot

Kostja/Vastustaja: Staatssecretaris van Financiën

Eelotsuse küsimused

Kas EÜ artikleid 49 ja 56 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus see, et juhtudel, kui liikmesriigi maksuhalduri eest on varjatud välisriikides olevaid säästuhoiuseid (neist hoiustest saadavat tulu), kohaldab liikmesriik õigusnormi, mis välisriikide pangahoiuste üle tõhusa järelevalve teostamise võimaluste puudumise hüvitamiseks kehtestab maksu ümberarvutamisele kaheteistkümne aasta pikkuse tähtaja, samas kui selles liikmesriigis asuvate säästuhoiuste (neist hoiustest saadava tulu) suhtes, mille üle on võimalik teostada tõhusat järelevalvet, kehtib maksu ümberarvutamiseks viie aasta pikkune tähtaeg?

Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis 15. aprillil 2008 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 16. jaanuari 2008. aasta otsuse peale kohtuasjas T-306/05: Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi C-159/08 P)

(2008/C 171/31)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellandid: Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis (esindaja: advokaat B. Lombart)

Teine menetluspool: Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada Esimese Astme Kohtu otsus kohtuasjas T-306/05: Isabella Scippacercola ja Ioannis Terezakis vs. Euroopa Ühenduste Komisjon, millega jäeti rahuldamata nende nõue tühistada komisjoni 2. mai 2005. aasta otsus, mis põhineb komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määrusel (EÜ) nr 773/2004⁽¹⁾, millest teavitati apellante 6. veebruaril 2008 ning millega keelduti alustamast põhjalikku uurimist seoses turgu valitsevat seisundit omava Spatas asuva Ateena uue rahvusvahelise lennujaama poolt võetavate ülemäära suurte maksudega, mis puudutavad:

- reisija turvamaksu
- reisiterminali teenuste maksu
- parkimisteenuse maksusid

— mõista kohtukulud, sh käesolevas kohtuastmes ning Esimese Astme Kohtus, välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellandid väidavad, et Esimese Astme Kohus jättis tuvastamata, et komisjon, keeldudes uurimast Ateena rahvusvahelise lennujaama (AIA) turvalisuse, reisiterminali teenuste ja sõidukite parkimisega seotud maksusid vastavalt nende suurusele ning tuues poolikuid võrdlusi AIA lennujaamamaksude ja nende maksude vahel, mida võtavad teised Euroopa lennujaamad, mis ei paku konkureerivaid teenuseid EÜ artikli 82 mõttes, on rikkunud ühenduse õigust nagu see on määratletud kohtuasjas 27/76: United Brands vs. komisjon, ning et Esimese Astme Kohus on rikkunud ühenduse õigust, kuna jättis välja selgitamata, et esiteks ei uurinud komisjon kõiki asjaspepuutuvaid tõendeid, mis olid olemas vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal, nagu seda nõuab kohtupraktika (Euroopa Kohtu 4. märtsi 1999. aasta otsus kohtuasjas C-119/97 P: Ufex jt vs. komisjon, EKL 1999, lk I-1341) ja teiseks põhines komisjon vaidlustatud otsuses sisuliselt valel faktidel, millega kaasnes ilmselge hindamisviga ja võimu kuritarvitamine.

Pooled väidavad, et Esimese Astme Kohus tegi õigusliku vea, kui jättis tähele panemata komisjoni tehtud hindamisvea, kuna viimane leidis, et turvakontrollid ei kujuta endast majandustegevust ning et sõidukite parkimine ei ole asjaomane turg EÜ artikli 82 mõttes.

Seoses väidetava hindamisveaga, mis puudutab reisijate ühendusesiseste lendude ja rahvusvaheliste lendude puhul kõrgema reisiterminali teenuste maksu kohaldamist kui siseriiklike lendude puhul ning reisijatele regulaarlendude korral reisiterminali teenuste ja turvatasude kohaldamist, mida ei rakendata isikute suhtes, kes kasutavad tsarterlende, väidavad apellandid, et Esimese Astme Kohus jättis tuvastamata komisjoni keeldumise tagada, et AIA ei rikuks mittediskrimineerimise põhimõtet.

Viimasena leiavad apellandid, et Esimese Astme Kohus ei võtnud seisukohta komisjoni poolt kehtivate õiguste ja menetluste eiramise osas, kes esiteks, ei arvestanud kaebajate esitatud arvnäitajaid, mis olid välja võetud ametlikest allikatest ja mis näitasid, et AIA võetavad maksud olid ülemäära kõrged, teiseks, võrdles Spata võetavaid ja teiste Euroopa lennujaamade võetavaid tasusid, mis on seoses EÜ artikliga 82 asjaspepuutumatu ning kolmandaks, saatis AIA-le teabenõude, milles ei uurinud muu hulgas lennujaama ehituskulusid ja AIA rajamiskulusid.

⁽¹⁾ Komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb EÜ asutamislepingu artiklite 81 ja 82 kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81).